

HÀN QUÊ TRONG THƠ LỤC BÁT LÊ NAM SƠN

HÀN QUÊ TRONG THƠ LỤC BÁT LÊ NAM SƠN

Nguyễn Phúc

Sông Lô Lê Nam Sơn tên thật là Lê Nam Sơn, sinh năm 1949 tại Bình Sơn, Hoài Nhơn, Bình Định, quê quán Quảng Nam, sang Đức năm 1980. Có thơ in trong tập Thơ Việt ở Đức, tập 2.

Không hiểu sao, cứ mỗi lần chạm vào thơ lục bát là mỗi lần tôi chạm vào nỗi nhớ quê. Có lẽ, bởi thơ lục bát từ cái hàn quê mà sinh ra, mà hàn tôi lại được nuôi lớn từ lời ru của mẹ :

Con còn bay ló bay la

Bay từ cửa sổ bay ra cánh đồng..

(Ca dao)

Ca dao lục bát – sáng tác dân gian hay thơ lục bát của các nhà thơ đã có từ rất lâu đời, và được ví như Quốc hồn dân tộc Việt. Thơ lục bát của người ở miền Trung, miền Nam, miền Bắc hay bất kỳ ở đâu, ta đều nhận ra trong nó cái hàn quê Việt. Khi tôi đọc thơ lục bát của Lê Nam Sơn với những câu:

Thèm nghe tí tách bộp hòng

Mái quê nhò khói mục đồng vò thôn

Thèm nghe tiếng cò thổi dòn

Ngư dân háo hức cánh bươm xa khơi

(Trích – Chiếu Hâm)

Thì lòng tôi bỗng trùng xuống một nỗi nhớ quê. Cái thèm của Lê Nam Sơn dội vào cái nhớ trong lòng tôi. Câu thơ chẳng có cánh cò, nhưng cánh cò lại vờ cánh trong hàn tôi trên sóng lúa rạp rờn, trong bóng hình mẹ tôi bên sông, con thuyền ai hun hút đi trong cơn mưa mùa hạ tối đẫm, tối trời...

Lê Nam Sơn quê ở Điện Bàn, Quảng Nam. Anh sang Đức năm 1980.

Thành thực mà nói, tôi biết rất ít về thơ văn miền Nam trước năm 1975. Vì thế khi biết tin có các anh Đặng Lâm, Lê Nam Sơn, Lữ Du từ bên Tây sang tham dự buổi Hội tụ thơ Việt ở Đức, tổ chức ở Thành phố Chemnitz, tôi đã rất háo hức muốn được nghe thơ của các anh. Rồi nói rõ hơn đi nữa, người Việt sống ở phía Tây nước Đức phần lớn là người miền Nam đến từ sau năm 1975, dưới dạng thuyền nhân. Có thể nói, đây là những cuộc rời bỏ quê hương, ra đi trong thinh lặng, nhưng vô cùng khốc liệt với cơ thể máu và nước mắt. Nó khác cái không khí náo nức, vui tươi của người dân miền Bắc sang lao động, theo ký kết giữa hai chính phủ Việt Nam và Cộng Hòa Dân Chủ Đức từ năm 1980. Do yêu tố lịch sử, nguồn gốc sự ra đi khác nhau, nên sự hòa hợp của người Việt giữa hai miền trong nhiều trường hợp vẫn là rất khó. Tôi vẫn nhớ lời chia sẻ của các anh sau đêm thơ: *Thơ không làm chi cho hòa giải, vì thơ vẫn dĩ chưa bao giờ có biên giới. Cho có tấm lòng thành thực kéo chúng ta lại gần nhau.*

Vâng, tôi hoàn toàn đồng ý với các anh. Thơ là tiếng của cõi lòng, hay nói cách khác là sự rung động của tâm hồn, mà hồn ta lại có trong hồn của dân tộc, của giòng nòi. Có thể, ta mới cùng yêu được một làn điệu dân ca, yêu khúc hát ca dao và những câu thơ lục bát đã có từ bao đời...Và ngay đêm thơ ấy, qua giọng thơ ấm áp của anh Đặng Lâm, tôi được biết, được yêu thêm một Nguyễn Sa, thi sỹ đến chốn trữ tình lãng mạn của miền Nam với bài Áo lụa Hà Đông. Có phải hồn quê đã thấm vào từng đường tơ áo lụa đến Nguyễn Sa viết Áo lụa Hà Đông giữa Sài Gòn lộng lẫy. Và tôi cũng đã lắng đi bởi cái buồn đẹp đến nao lòng, phảng phất hồn thơ Bích Khê trong cái sắc màu huyền diệu của mấy câu thơ Lữ Du:

*Rồi những buổi chiều mây vương màu tím
Cho mắt anh buồn, trời đã vào thu
Sương thu mênh mang, lá vàng rơi rụng
Gió heo may, mưa sắc trắng, sa mù
(Trích, Điệp khúc bốn mùa)*

Trở lại thơ lục bát của Lê Nam Sơn. Thơ lục bát thuộc thể thơ

không khó làm nhưng khó hay. Điểm đặc biệt trong thơ lục bát của Lê Nam Sơn là bài nào anh cũng gọt được vào đó một chút tình, làm ta cảm động. Đọc thơ anh, ta không có cảm giác nhạt, loảng lảng là bởi anh biết chọn từ ngữ, hình ảnh bám rất sát tứ thơ trong bài, làm cho câu trúc bài thơ gọn và chặt, nổi lên được cái điểm anh định giải bày. Cũng vì thế, đọc thơ Lê Nam Sơn bao giờ ta cũng lĩnh hội được một điều gì đó: Từ sự cảm cảnh trước thân phận những cô gái làng, vùng đồng bằng sông nước Cửu Long, một ngày bỏ mọi tình quê, lặng lẽ theo tình khách thương hương, sống một cuộc đời sông nước lênh đênh, vô định:

*Thương ai như đám lục bình
Sông hỡi một kiếp lênh đênh theo dòng
Nông sâu, bãi lầy, đục trong
Bên quê như thế mãi mong đợi người
Vào đâu bèo dạt mây trôi
Vào đâu sông nước ai người biết chẳng
(Đò Dọc)*

Đến chuyện cô gái trú mưa chợt đến, chợt đi như cơn mưa đầu hạ Sài Gòn, để lại trong lòng ta những băng khuâng tiếc nuối. Đây là một bài thơ hay. Mọi chúng ta trong cuộc đời, ít nhiều đều có những khoảnh khắc rung động, băng khuâng giống như tác giả. Thơ hay là chỗ gợi chứ không tả. Câu thơ "Ở sao em nép thế này", hai chữ "Ở sao" đã biến câu thơ thành lời tự vấn, chuyển lời thơ từ tả sang gợi, từ nhìn sang cảm. Từ đây, tác giả không nói sự việc bằng đôi mắt thường, mà từ những rung động của tâm hồn, khiến lòng ta cũng chuyển động cùng với chuyển động trong lòng của thi nhân:

*Ở sao em nép thế này
Đến tôi mong mãi chiều nay mưa hoài
Hạt mưa ngẹn...hạt mưa dài...
Hạt trong vãn vạt... hạt cài tóc em...
Tiếng mưa rì rích reo thắm
Nghe sao như tiếng ru êm bên mình
(Hạt mưa đầu Hạ)*

Chính là tác giả biết lắng nghe chuyển động của lòng mình, để cảm xúc tràn lên những ngôn từ, nên thơ Lê Nam Sơn cảm động và có điệu tình t. Thi sỹ nghe trong gió mau lá bột xanh, nng nhát bên thm, nghe tiếng vọng của hồn thu đang v gỗ c:

*Hình như mau lá bột xanh
Thong trong hơi gió hương đng dñn phai
Nng như nhát sñc hiên ngoài
Đã nghe chóm chút u hoài xa xãm
(Hình Như)*

Thơ lục bát của Lê Nam Sơn thường mang tâm trạng buồn. Tôi không nghĩ tâm trạng ấy là hoàn toàn bởi cuộc sống tha hương, mà có từ một tâm hồn đa cảm. Ngay bài Hạt mưa đầu Hạ, chuyện ở Sài Gòn, hơi thơ đã phng pht buồn, hoặc trong Đò Dọc, có gì m đậm hơn cñnh một con thuyền âm thm rời bñn, lặng lẽ trôi dưới màn trời lñt pht mưa bay:

*Mưa bay lñt pht ngoài sông
Một con đò dọc âm thm nhñ neo
(Đò Dọc)*

Đñn Hình Như và Chiñu Hm, không chñ còn là nñi buồn nhân thñ, thi sỹ thấy mình bơ vơ, lạc lõng bñt lực với cuộc đời:

*Tà dương vñ cánh chim trời
Hoàng hôn cúixuñg góc đời tha phương
Nhớ gì bằng nhớ củ hương
Cô giang một mái chèo buñg theo dòng
Buñn tay núu lñy thỉnh không...
(Trích -Chiñu Hm)*

Con người ta khi phññ núu vào cái không thñ núu: núu lñy thỉnh không, núu vào hư vô là chñ khi lòng ta tuyệt vọng, tay đưa lên phía trời xanh củu cứu thánh thñn.

Tâm trạng buồn của thi sỹ đâu còn là của riêng anh nữa, nó là nñi buồn của muôn vạn sinh linh trên trái đñt này, khi phñi rời bñ quê hương, rời bñ cái cái hồn quê, nơi chñn rau củt rñn của mình...

Đã ba mùa thơ đi qua, ba lần được gặp, được nghe thơ của các anh, tôi lại phải mượn lời của ông Pascal: Tư tưởng kỳ vĩ là một nhà văn, không ngờ lại được gặp một người!

Chemnitz 23-4-2019

Giới thiệu những bài thơ của Sông Lô Lê Nam Sơn...

Miền Trung với những cơn mưa dầm kéo dài ngày nhiều khi đến cuối tuần mà chưa chịu dứt, mưa thì buồn lắm nhất là với kẻ sống xa nhà, nhà thơ Nguyễn Bính tha hương đến Huế đã không từng than thở là gì!

*Giời mưa ở Huế sao buồn thế!
Cứ kéo dài ra đến mấy ngày*

Nhất là những khi mưa gió bão bùng, nhìn những người đội mưa vì sinh kế, kiếm cái ăn cho gia đình hay hình ảnh một người đơn độc, lặng lẽ đứng trú mưa dưới hiên nhà ai đó luôn là hình ảnh dấy làm tôi chạnh lòng với ít nhiều thương cảm.

Trong nhạc phẩm “Mưa Rừng” của nhạc sĩ Huỳnh Anh tôi vẫn thích những câu:

Nhất là những khi mưa gió bão bùng, nhìn những người đội mưa vì sinh kế, kiếm cái ăn cho gia đình hay hình ảnh một người đơn độc, lặng lẽ đứng trú mưa dưới hiên nhà ai đó luôn là hình ảnh dấy làm tôi chạnh lòng với ít nhiều thương cảm.

Trong nhạc phẩm “Mưa Rừng” của nhạc sĩ Huỳnh Anh tôi vẫn thích những câu:

Mưa từ đâu mưa về, làm muôn lá hoa rơi tới tôi...
Hoặc...

Mưa rừng ơi mưa rừng, tìm đâu hỏi ơi bóng người xưa...

Lớn lên vào Sài Gòn học, phải sống xa nhà, tháng 5, Sài Gòn

sấp bước vào hè, thường thì không có mưa nhưng nếu có đi nữa thì mưa cũng không dài như mưa miền Trung, mưa ào một cái như trút nước chừng 15 hay 20 phút rồi dừng, khách qua đường gặp những cơn mưa bất chợt như thế thường thì chỉ vội tấp vào bất cứ hiên nhà nào bên đường để trú mưa. Những cơn mưa trú mưa này ít nhiều đã để lại những kỷ niệm đáng yêu đối với tôi.

Bài thơ “Hạt Mưa Đâu Hạ” được tôi sáng tác với những tình tiết lãng mạng dưới đây cũng nằm trong cơn mưa đáng yêu đó.

HẠT MƯA Đâu HẠ

*Hạt mưa đâu hạ trên trời
Theo em mưa xuống hiên ngoài nhà ai
Chạy mưa bước ngón bước dài
Hiên nhà bóng chốc mờ ai mà đi*

Ờ sao em nép thế này
Đôi tôi mong mãi chiều nay mưa hoài
Hạt mưa ngón...hạt mưa dài...
Hạt trong vãn vớt...hạt cài tóc em...

Tiếng mưa rí rích gieo thắm
Nghe sao như tiếng ru êm bên mình
Nép gón thêm nữa đi em
Mùi hương con gái dịu móm là sao

Mưa đâu mùa mảy dài lâu
Mà sao tôi muộn dài lâu riêng mình
Trú mưa bao khi vô tình
Như cơn mưa bất thành linh đó thôi

Thế là đang lúc mưa rơi
Bóng dưng chậm hạt chưa rơi đã dừng
Thế là mưa chong buồm vương
Hạt mưa đâu hạ đời thường riêng ai

Bước em thắp thắm vội rời
Ngoài kia trăm ngón bước đời vớ đâu
Tiếc chỉ những hạt mưa mau

Tiếng mà chi bước cơ cõu thò nhân

Chiều nay lớt phớt ngoài sân

Hạt mưa đòu hạ gieo vón thơ tôi

Trước khi hòa bình lập lại năm 1954, gia đình ba má tôi còn ở quê, thời gian này tôi đã được sinh ra và lớn lên dưới lũy tre làng, đã từng nghe tiếng ru ơ hát ru của mẹ bên dòng sông nhỏ. Với tôi, lũy tre xanh là hình ảnh của một cái gì quen thuộc và thân thương mà tuổi thơ tôi đã trải qua.

Cho đến bây giờ dù nơi chốn tha hương tôi cũng không thể nào quên được những lũy tre xanh ngọt của quê nhà, những vòm tre mọc ở bên đường, ngọn tre đan vào nhau và vươn lên từng khóm như muôn ôp mái nhà tranh nhỏ khói lúc chiều tà.

Lũy tre xanh, vòm tre xanh là những từ nghe thật gần gũi, êm tai mang hơi hướm của nội hương đọng trong âm vang lửa qua của gió.

Có sinh ra và lớn lên ở làng quê mới thấm thía được trọn vẹn những hình ảnh của lũy tre làng. Bài thơ “Lũy Tre” tôi sáng tác dưới đây là hình ảnh chung những của quê hương tuổi thơ tôi mà còn là hình ảnh của quê hương một thời chinh chiến mà tôi đã trải qua.

Em lớn lên từ dưới lũy tre xanh

Dưới tiếng hát mẹ ru bên dòng sông nhỏ...

LŨY TRE

Lũy tre có từ khi nào?

Mà xanh xanh ngọt một màu tre xanh

Thân gầy cành lá xanh đan

Cho thôn cho xóm nên làng tre ơi

Từ xa thấy lũy tre rồi

Càng thêm háo hức chân người về quê

Chang chang nắng trưa hè

Mái tranh mát với bóng tre quanh làng

Bão bùng tre vón hiên ngang

Dẻo dai thân uốn chông mành lưng cong

Thì người nào chịu đứng khom
Đầu cành lá vịn ôm choàng lấy thân
Đời tre cúi xuống đời măng
Là truyên sức sống nuôi mầm tương lai
Những trưa nắng đỏ đường dài
Thương người tre đứng miệt mài bóng che
Quê nghèo tre chằng hễ chê
Đứt cần tre vịn chằng nỡ sinh sôi
Một đời bao bọc quen rồi
Một đời thân thiết với người với quê
Có gì phía sau lũy tre
Tình chòm xóm đã chuyền qua bao đời
Tre xanh thắm cội tình người
Thắm hân dân tộc thắm lời quê hương

Ngày xưa, thời còn chinh chiến, tôi đã từng qua những vùng sông nước miền Tây. Nói đến miền Tây, chắc ai cũng biết, nó là miền cửa sông nước mênh mông, với ruộng đồng sông lạch, vùng cửa Cửu Long Giang. Ở đây các hoạt động vận chuyển đều phụ thuộc vào thuyền bè trên sông nước. Có lần ngồi uống rượu chung với khách thương hồ trên những chuyến đò dọc tại một bến cửa dòng sông lớn, được nghe họ kể về những mối tình cửa họ dọc theo những bến sông mà thấy thương cảm cho những đời gái quê lỡ trao thân theo người tứ chiếng. Tôi sáng tác bài thơ này cũng vì cảm nhận đó.

ĐÒ DỌC

Em tôi bẻ chuyển đò ngang
Em theo đò dọc vô vàn xa vắng
Một lần em có về thăm
Rời đi đi mãi biệt tăm không về
Nàng chiêu thoi thóp bờ tre
Sao em quên vội lời thề với anh
Chắc làng ở cạnh dòng sông
Nên bao cô gái lấy chằng đâu xa

Trai làng thì cứ thật thà

Ngêu ngao hát mãi bài ca chung tình
Thương ai như đám lục bình
Sông hỡi một kiếp lênh đênh theo dòng

Nông sâu, bầy lữ, đục trong
Bến quê như thềm mãi mong đợi người
Vẳng đâu bèo dạt mây trôi
Vẳng đâu sông nước ai người biết chẳng

Mưa bay lớt phớt ngoài sông
Một con đò dọc âm thầm nhô neo

HÌNH NHƯ

Hình như trời chớm vào thu
Tình mơ đã có sương mù mong manh
Hình như màu lá bớt xanh
Thoảng trong hơi gió hương dờn dợn phai

Như như nhạt sắc hương ngoài
Đã nghe chớm chút u hoài xa xăm
Lâu nay ngỡ đã yên nằm
Trong cùng tận đáy lòng thu ơ

Vào thu chớm đời bao người
Buồn thu hiu hắt đời với ít nhiều
Giao mùa chớm đời cô liêu
Giữa lòng nhân thế bao điếu hư hao

Hình như có gió lùa vào
Cửa phòng tôi mỗi lúc nào chớm hay

CHIỀU HỒM

Tà dương vẳng cánh chim trời
Hoàng hôn cúi xuống góc đời tha phương
Nhớ gì bằng nhớ cội hương
Cô giang một mái chèo buông theo dòng

Buồn tay níu lấy thanh không

Lao xao con nước thì thầm đua nhau
Xa xanh xanh ngát một màu
Đục trong mây bùn nông sâu mây dòng

Thèm nghe tí tách bộp hòng
Mái quê thò khói mục đong vò thôn
Thèm nghe tiếng c thoi dòn
Ngư dân háo hức cánh bươm xa khơi

Thèm trong nôi nhớ chơi vơi
Trong từng hơi hướm ngọt bụi quê hương
Giật mình tóc đã điếm sương
Tàn cơn rong ruổi còn vương bụi hòng

Chiều hôm phấp phấp xuông mênh mông
Quyện vào nôi nhớ ngập lòng bên song.

GẶP LẠI

Bao nhiêu vật đời sao đời
Tan đàn xò ghé đập vùi bao phen
Tình cò ta gặp lại em
Xứ người lưu lạc ngỡ quên nhau rồi
Cũng may còn chút gì rơi
Rớt trong ánh mắt nụ cười ngày xưa
Tóc em sợi nắng sợi mưa
Nét mai ra vò xò trưa cũng nhiều
Giữa dòng lưu lạc gieo neo
Thương em tay chùng tay chèo lái loi
Thơ Kiều lục bát nôi trôi
Có vòn nào vận vào đời em chẳng
Nợ dâu tội nghiệp thân tầm
Em tôi đang dúi nợ nần hòng nhan
Cũng trèo leo với đa đoan
Đi rồi trật vượt dờ dang nòa chừng
Đi rồi nhòm mắt đưa chân
Đi rồi lặn hụp giữa dòng mông mênh
Nhìn em rồi ngắm lại mình

Cũng trôi n^hi cũng lênh đênh theo dòng
Quê nhà một ngóng hai mong
H^ài thu thu đợi h^ài đông đông chờ
H^ài xuân xuân quá hững hờ
H^ài tình lưu lạc ngu ngơ đáp lời
Nhìn nhau hai đứa cùng cười
Mà nghe th^hm thía chi^u ơi...! Xứ người

MẸ QUÊ

Thương hoài bà mẹ Việt Nam
Mong con m^àt lệ m^ài mòn bao năm
Chi^u nay ngoài ch^hn xa xăm
Có đời lưu lạc nhớ th^hm mẹ quê
Thân cò d^u dãi n^hng mưa
Dâu tằm trút mãi sớm khuya t^o tⁿ
Đời con lưu xứ bao năm
Đâu bằng đời mẹ nhọc nhằn m^uy mươi
Nuôi con từ th^ha nằm nôi
Từ lời ru mẹ à...ơi... ngọt bùi
Mẹ vui khi th^hy con cười
Con buồn mẹ lại đứng ng^hi không yên
Dạt dào tình mẹ triⁿ miên
Mẹ là t^ht c^h c^ha ni^m thương yêu
Mẹ tôi nay đã v^h chi^u
Mà sao m^àt mẹ v^hn nhi^u lệ rơi
Mưa nhi^u ướt lá m^hng tươi
Ướt con đường d^hc một đời mẹ qua
Mưa nhi^u ướt áo bà ba
Ướt màu tóc mẹ phôi pha s^hc trời
Con đi mưu chuyện l^h lời
Héo hon mẹ đợi cuⁱ đời chưa thôi

RA ĐI

“Ra đi là sự đánh li^u
N^hng sớm ai bi^t mưa chi^u ai hay” (1)
Ra đi cho đó xa đây
Cho nghe bi^t m^uy lòng đ^uy gió sương

Ra đi là sự cùng đường
Tìm trong tấc biển đời thường mấy ai
Ra đi nào biết ngày mai
Thương quê cũng mặc, thương ai cũng đành
Ra đi tóc vẫn còn xanh
Giờ thì tóc đã đổi thành muối tiêu
Đổi vò quê cũ thân yêu
Sông xa mấy khúc, chim kêu mấy ngàn
Tháng năm thương nhớ vô vàn
Ngậm đời lưu lạc mà càng thương thân
Sông xưa chắc đã thay dòng?
Người xưa giờ biết đục trong bến nào?
Tìm vò trong giốc chiêm bao
Chập chờn hình bóng thủa nào phôi phai
Bạn bè còn mấy những ai
Hỏi ra mới biết còn vài đứa thôi
Ai đi vò phía quê tôi
Làm ơn cho nhón vài lời nhớ thương
Ngóng vò cội lý mờ sương
Nghe bao sầu nhớ còn vương cuội chiếu
(1) ca dao

VỢI

Cho bà xã Thu Nga

Em ơi, đừng vội vã già (1)
Trăm năm dầu ngón cũng là trăm năm
Khuyết tròn trăng vò là trăng
Đời cho được mấy nhiều rằm làm riêng

Em ơi, đừng vội vã phiến
Tình ta mấy lúc mà nên đá vàng
Trách chi chút nghĩa cũ càng
Mấy ai giữ mãi bóng vang một thời

Em ơi, đừng vội ngậm ngùi
Cứ tìm hưng phẫn cuộc đời mà yêu
Mai kia mất nợ xấp xỉ chi
Thôi em tưởng tiếc ít nhiều mà chi

Nghe em đừng vội làm gì
Cứ thông thoáng bước mà đi với đời
Đau qua bao cuộc đời đời
Mãi luôn đầm thắm nụ cười nghe em
(1): trích câu thơ Nguyễn Duy

EM GÁI

Hôm qua hạnh phúc đến tìm
Ân cần gõ cửa sao em vắng nhà
Đường lối em muốn đi xa
Lối trơn em thích vượt qua một mình
Đua dai dẳng với ái tình
Rồi đem chuyện bất thành linh cợt chơi
Thì là sau mỗi trận cười
Em tôi lệ dầm dấy với má đào
Nhưng rồi em quẹt lệ mau
Thay hương thay phấn đổi màu son môi
Bao nhiêu lần thách thức đời
Bấy nhiêu lần tóc dãn phai dãn
Thì nhiên xem cứ như không
Em đóng em dậm tình gần tình xa

Tình này ch^ong m^oy thi^ot tha

Tình kia ừ ch^o m^on mà th^o th^oi

Qu^o tha ma b^ot em t^oi

Cứ như gi^on h^ot đ^ua ch^oi cu^oc đ^oi

Chi^ou nay mưa gió t^oi b^oi

Em t^oi b^oo gi^ot hoa tr^oi n^ua r^oi

ƯỚC GÌ

Ước gì ô^om đ^uợc qu^oe hương

Vào lòng cho tho^o nh^o th^ou^ong c^oi lòng

Ng^o rằng cách n^ui ng^on sông

Ng^o rằng xa m^ot cách lòng qu^oe ơ

Càng xa càng nh^o khu^on ngu^oi

Thi^ot tha như n^ui nh^o ngu^oi tình chung

Đ^oi khi h^onh ph^oc v^o cùng

Trong dòng suy tư^ong m^ong lung tìm v^o

Ch^o là l^ot l^oo c^ou tre

H^ou h^ou ngọn gió tr^ua h^oe con sông

Ch^o là nh^ung mái nhà tranh

Chi^ou v^o nh^o kh^oi qu^oy qu^on bên nhau

Ch^o là nh^op v^ong đ^om th^ou

M^oe ru con gi^oc ng^o s^ou êm đ^om

Bao nhiêu n^ui nh^o không tên

B^oy lâu nay tư^ong ng^o qu^on trong lòng

Th^oi gian cùng nh^ung ho^oi mong

Là ni^om tr^oc ^on m^onh lòng tha ph^ou^o

Ước gì h^on đ^uợc qu^oe hương

Như là từng đ^uợc h^on em th^oa nào

Đ^o t^oi h^on ngọt h^on ngào

Sông dài bi^on rộng bi^ot bao nhiêu tình

Ước gì qu^oe ^o bên mình

Đã trang trải mãi u tình với quê
Đã cười đã nói mãi mê
Đã lòng tôi thấy hẫ hẫ với đời
Đã tôi rớt nặng trên trời
Xuống đây sự đời tình người phương xa
Đã nhìn chiếc áo bà ba
Bên dòng sông Cầu chan hoà nặng quê
Đã nghe rộn bước chân về
Ba mươi sáu phố phường xưa xa nào
Đã tôi chẳng hiểu vì sao
Câu thơ lục bát đi vào nón em
Chiều về nặng trĩu nghiêng nghiêng
Vàng phai tà áo dài em trên đường

Ước gì làm được khói sương
Đã tôi quyến với Trường Sơn, Thái Bình
Im nghe con nước thẳm nguyền
Núi mòn biển cạn vẫn tròn thu chung
Ước gì làm được dòng sông
Chảy về hợp với Cầu Long, Hạng Hà
Cảng bến sửa mẹ phù sa
Nuôi hai bãi lúa quê nhà bội thu
Xoá tan đi lớp sương mù
Đói nghèo quanh quẩn cùm tù quê hương

Ước gì thấy được quê hương
Như là từng thấy tuyết sương xứ người
Sài Gòn, Hà Nội, Huế ơi !
Ở đây chẳng có một trời nhớ thương
Chân đi khắp lối cùng đường
Vẫn chưa đi nổi một phương quê nhà

Bôn ba khắp nơi đường xa
Hôm nay cùm thấy nhớ nhà làm sao